

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

Warszawa, 2 grudnia 2022 r.

DIH-3.707.132.2022.IJ

DECYZJA DIH-III/123/2022

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2022 r., poz. 2000, z późn. zm.), art. 1 ust. 3 oraz art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2020 r., poz. 1706), Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie odwołania od decyzji Warmińsko – Mazurskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Olsztynie z dnia 12 sierpnia 2022 r. (nr akt kontroli: KNR.8361.158.2022) na mocy której, przedsiębiorcy Ewie Gutowskiej – Dowgwiłłowicz prowadzącej działalność gospodarczą pod firmą PEG EWA GUTOWSKA _ DOWGWILLOWICZ w Gietrzwałdzie, wymierzono karę pieniężną w wysokości 600 zł (słownie: sześćset złotych) z tytułu niewykonania obowiązku określonego w art. 4 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz.U. z 2019 r. poz. 178) w związku z § 9 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Rozwoju z 9 grudnia 2015 r. w sprawie uwidoczniania cen towarów i usług (Dz.U. z 2015 r., poz. 2121) , **utrzymuje ww. decyzję w mocy.**

Uzasadnienie

W dniach od 28 czerwca do 4 lipca 2022 r. inspektorzy reprezentujący Warmińsko – Mazurskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Olsztynie zwanego dalej: „Warmińsko – Mazurski” WIIH” lub „organ pierwszej instancji”, przeprowadzili kontrolę w Restauracji Sielanka w Gietrzwałdzie należącej do przedsiębiorcy (...), dalej: „strona”, „strona postępowania”, „skarżąca”, „przedsiębiorca”.

Upřednio, zgodnie z art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2021 r. poz. 162 ze zm.), dalej: „Prawo przedsiębiorców”, skierowano do przedsiębiorcy zawiadomienie o zamiarze wszczęcia kontroli z 15 czerwca 2022 r., ze wskazaniem zakresu przedmiotowego kontroli, tj.

- 1) legalności działania;
- 2) prawidłowości przekazywania konsumentom informacji o cenach oferowanych produktów;
- 3) legalizacji przyrządów pomiarowych;
- 4) prawidłowości obrotu wyrobami akcyzowymi.

Strona zawiadomienie odebrała w dniu 17 czerwca 2022 r.

W wyniku działań kontrolnych zakwestionowano sposób uwidaczniania cen dla 86 potraw i wyrobów w menu restauracji, ponieważ nie określono ich ilości.

Dotyczy to następujących pozycji:

- 1) 6 przystawek,
- 2) 4 sałat,
- 3) 6 zup,
- 4) 11 dań głównych,
- 5) 5 ryb,
- 6) 2 dań wegetariańskich,
- 7) 6 deserów,
- 8) 7 dodatków do dań,
- 9) 11 napojów zimnych,
- 10) 3 napoje ciepłe,
- 11) 5 piw regionalnych,
- 12) 6 drinków,
- 13) 14 win.

Menu restauracji zostało sfotografowane przez inspektorów, a zdjęcia stanowią załącznik do protokołu kontroli.

Powyższe nieprawidłowości naruszały art. 4 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U. z 2019 r. poz. 178), dalej: „ustawa o cenach” oraz § 9 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Rozwoju z dnia 9 grudnia 2015 r. w sprawie uwidaczniania cen towarów i usług (Dz. U. z 2015 r., poz. 2121) dalej: „rozporządzenie Ministra Rozwoju”.

Pismem z dnia 4 lipca 2022 r. strona złożyła wyjaśnienia w związku ze stwierdzonymi w toku kontroli nieprawidłowościami. W wyjaśnieniach pełnomocnik strony wskazał, że kontrolowana od ponad 25 lat profesjonalnie zajmuje się gastronomią i nie spotkała się, mimo szeregu kontroli, z koniecznością podawania gramatury serwowanych dań. Strona wskazała, i doświadczenie jej wykazuje, że konsumenci zwracają uwagę na jakość, świeżość i smak a nie objętość. Zdaniem strony brak gramatury serwowanych dań i napojów nie stanowi celowego wprowadzania konsumenta w błąd lecz pozwala uniknąć nieporozumień w tym przedmiocie.

W związku ze stwierdzonymi nieprawidłowościami organ pierwszej instancji, zawiadomieniem z dnia 13 lipca 2022 r. wszczął z urzędu postępowanie administracyjne w przedmiocie wymierzenia kary pieniężnej w trybie art. 6 ust. 1 ustawy o cenach z tytułu niewykonania obowiązków uwidaczniania gramatury potraw i napoju. Jednocześnie stronę pouczone o przysługującym jej prawie do czynnego udziału w postępowaniu, a w szczególności o prawie wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów, przeglądania akt sprawy, jak również brania udziału w przeprowadzeniu dowodu oraz możliwości złożenia wyjaśnienia. Ponadto w piśmie tym organ pierwszej instancji zwrócił się do strony o wskazanie wielkości obrotów i przychodu uzyskanych za rok poprzedni.

Pismem z 22 lipca 2022 r. strona wniosła o umorzenie postępowania, gdyż jest ono bezprzedmiotowe, a strona nie dokonała naruszenia prawa, ewentualnie w przypadku faktycznego naruszenia przez przedsiębiorcę prawa wniosła o odstąpienie od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestanie na pouczeniu. Strona wystąpiła o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu: z świadka (menagera restauracji), dokumentu

w postaci wydruków opinii klientów oraz załączenie na poczet materiału dowodowego akt z wcześniejszej kontroli Warmińsko – Mazurskiego WIIH w Restauracji Sielanka (w trakcie której nie zakwestionowano braku gramatury).

Postanowieniem z 26 lipca 2022 r. organ pierwszej instancji odmówił dopuszczenia wnioskowanych dowodów.

Decyzją z dnia 12 sierpnia 2022 r. Warmińsko - Mazurski WIIH wymierzył stronie, na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy o cenach, karę pieniężną w wysokości 600 zł za niewypełnienie w miejscu sprzedaży detalicznej obowiązku, o którym mowa w art. 4 ust. 1 i 2 tej ustawy w związku z § 9 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Rozwoju.

W dniu 20 września 2022 r. do Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Olsztynie wpłynęło odwołanie strony. W odwołaniu tym strona zaskarżyła decyzję w całości i zarzuciła jej naruszenie:

- 1) prawa materialnego, tj. § 9 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Rozwoju poprzez jego błędną wykładnię polegającą na nieprawidłowym uznaniu, że określenie ilości potrawy wyrobu zamieszczonej w cenniku, dotyczy gramatury lub objętości produktu, w sytuacji gdy do spełnienia tego wymogu wystracającym i właściwym jest wskazanie ilości jako liczby/porcji potrawy lub wyrobu;
- 2) prawa materialnego, tj. § 4 ust. 1 rozporządzenia Ministra Rozwoju poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że dla rozwoju prowadzonej przez skarżącego działalności w zakresie gastronomii, cena jednostkowa podana w cenniku dotyczy odpowiednio ceny za litr lub metr sześcienny, względnie kilogram lub tonę (pkt 1 i 2) podczas, gdy ceny oferowanych przez skarżącą potraw wyrażane są w odniesieniu do ilości w rozumieniu § 9 ust. 2 ww. rozporządzenia, przez co skarżąca nie ma obowiązku umieszczania przy danej pozycji w menu ceny jednostkowej odpowiednio za litr, kilogram, gdyż nie prowadzi w tej formie sprzedaży;
- 3) prawa materialnego, tj. art. 6 ust. 1 ustawy o cenach w związku z art. 4 ust. 1 tej ustawy poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i nałożenie na skarżącą kary pieniężnej w sytuacji gdy wymieniona nie narusza obowiązku, o którym mowa w art. 4 ust. 1 tej ustawy albowiem zamieściła w menu restauracji ceny wszystkich oferowanych potraw, według ilości, w sposób niebudzący wątpliwości;
- 4) przepisów postępowania, tj. art. 75 § 1 w zw. z art. 78 § 2 Kpa w sposób mogący mieć istotny wpływ na wynik sprawy poprzez oddalenie wniosków dowodowych skarżącej dotyczących przesłuchania świadka (menager restauracji), wydruków opinii konsumentów, załączenia wyników ostatniej kontroli Warmińsko – Mazurskiego WIIH, która nie zakwestionowała cennika;
- 5) przepisów postępowania, tj. art. 7 Kpa, art. 77 Kpa i art. 80 Kpa w stopniu mogącym mieć istotny wpływ na wynik sprawy, polegające na zaniechaniu wyczerpującego rozpatrzenia materiału dowodowego w szczególności:
 - a) nieuwzględnienia w ramach rozstrzygnięcia charakteru prowadzonej przez skarżącą działalności polegającej na sprzedaży oferowanych potraw według ilości rozumianej jako sztuka/porcja, nie zaś według wagi lub objętości i przyjętej ceny za litr lub kilogram;
 - b) nieuwzględnienie w ramach rozstrzygnięcia, że zamieszczenie w przypadku skarżącej, z uwagi na formę prowadzonej działalności, ceny jednostkowej za litr

- lub kilogram danej potrawy lub wyrobu nie zabezpiecza w żadnym stopniu interesu konsumenta ponieważ waga lub objętość produktu nie jest możliwa do zweryfikowania przez klienta w restauracji;
- c) nieuwzględnienie w ramach rozstrzygnięcia, że sporządzona przez skarżącą karta dań (menu/cennik) uwidacznia cenę określonej pozycji w sposób jednoznaczny i niebudzący wątpliwości, przez co nie mogła dopuścić się naruszenia tego obowiązku;
- 6) przepisów postępowania, tj. art. 8 § 1 i 2 Kpa w stopniu mogącym mieć istotny wpływ na wynik sprawy poprzez odstąpienie od stosowania zasad równego traktowania oraz odstąpienie od utrwalonej praktyki rozstrzygania spraw i nałożenie na skarżącą kary pieniężnej za brak określenia gramatury potrawy lub wyrobu, do których odnosi się cena zamieszczona w menu/cenniku, pomimo, że inne restauracje w regionie nie zamieszczały takich informacji i nie ponoszą z tego tytułu żadnych konsekwencji;
- 7) przepisów postępowania, tj. art. 105 § 1 Kpa, w stopniu mogącym mieć wpływ na wynik sprawy poprzez odstąpienie od wydania decyzji o umorzeniu postępowania w całości, pomimo, że stało się ono bezprzedmiotowe ust. 1 ustawy o cenach z uwagi na brak naruszenia przez skarżącą obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1 tej ustawy.

Pismem z dnia 12 października 2022 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, dalej: „Prezes UOKiK” poinformował stronę postępowania o toczącym się postępowaniu odwoławczym oraz przysługującym stronie prawie do zapoznania się z aktami i prawie wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów. Strona nie skorzystała ze swojego uprawnienia.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i stwierdził.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Stosownie do art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, w sprawach związanych z wykonywaniem zadań i kompetencji Inspekcji, organem właściwym jest wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest organem wyższego stopnia i w związku z powyższym, w ramach nadzoru, jest uprawniony do przeprowadzenia niniejszego postępowania.

Z treści art. 4 ust. 1 ustawy o cenach, wynika, iż przedsiębiorca ma obowiązek w miejscu sprzedaży detalicznej i świadczenia usług uwidocznić cenę w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen. Zgodnie § 9 ust. 1 rozporządzenia Ministra Rozwoju przedsiębiorca prowadzący działalność usługową w zakresie gastronomii lub hotelarstwa uwidacznia ceny oferowanych potraw, wyrobów, noclegów, żywienia i innych oferowanych usług w cenniku. Zgodnie zaś z § 9 ust. 2 rozporządzenie Ministra Rozwoju ww. cennik musi zawierać także aktualne informacje umożliwiające konsumentom identyfikację ceny z potrawą lub wyrobem, w szczególności

pełną nazwę potrawy lub wyrobu, pod którą jest on sprzedawany, oraz określenie ilości potrawy lub wyrobu, do których się odnosi.

Czynności kontrolne wykazały, iż ww. przedsiębiorca nie wykonał obowiązków wynikających z art. 4 ust. 1 ustawy o cenach w związku z § 9 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Rozwoju.

W toku kontroli stwierdzono, że przy 86 pozycjach wymienionych w menu nie określono ilości potrawy lub wyrobu, do których odnosi się cena. Stwierdzone nieprawidłowości zostały udokumentowane w protokole kontroli (nr KNR.8361.158.2022), w dołączonym do niego załączniku oraz w materiałach zdjęciowych.

W odwołaniu strona podniosła, naruszenie przepisów prawa materialnego (§ 9 ust. 1 i 2 oraz § 4 ust.1 rozporządzenia ministra Rozwoju oraz art. 6 ust. 1 ustawy o cenach) i prawa procesowego (art. 75 § 1 w związku z art. 78 § 2 Kpa, art. 7, 77 i 80 Kpa oraz art. 8 § 1 i 2 Kpa, 105 § 1 Kpa).

Odnosząc się do treści zawartych w odwołaniu Prezes UOKiK wskazuje, że interpretacja przepisów § 9 ust. 1 i 2 oraz § 4 ust. 1 rozporządzenia Ministra Rozwoju jest niezasadna. Uwidocznienie w menu lub cenniku jedynie nazwy dania bez wskazania ilości potrawy lub wyrobu nie spełnia wymogów nałożonych na przedsiębiorcę prowadzącego działalność gastronomiczną określonych w § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Rozwoju. Bez wskazania gramatury/objętości potrawy lub wyrobu konsument nie posiada pełnej informacji na temat oferowanego dania. Informacje te mają umożliwić konsumentom identyfikację ceny z potrawą lub wyrobem, w szczególności pełną nazwę potrawy lub wyrobu, pod którą jest on sprzedawany, oraz określenie ilości potrawy lub wyrobu, do których się odnosi. Ceny powinny odnosić się do określonej masy/ objętości oferowanej konsumentowi potrawy lub wyrobu aby wiedział za jaką ilość płaci.

Strona podniosła, że nie da się precyzyjnie określić gramatury oferowanego produktu, gdyż każdorazowo wartość ta będzie nieznacznie odmienna, mimo iż przedsiębiorca dokłada wszelkich starań by posiłki zawsze przedstawiały taka samą objętość. Wskazać w związku z tym należy, iż organ pierwszej instancji w ramach kontroli rzetelności obsługi konsumentów nie stwierdził nieprawidłowości.

W kwestii naruszenia art. 8 § 1 i 2 Kpa i odstąpienia od stosowania zasad równego traktowania (w tym odstąpienia od nałożenia kary, gdyż inne restauracje w regionie także nie wskazują gramatury a nie zostały ukarane karą pieniężną) wyjaśnić należy, iż w przypadku gdy inspektorzy Inspekcji Handlowej ustalą u innych podmiotów nieprawidłowości, także nakładają kary pieniężne decyzją administracyjną. Zatem w tym zakresie nie doszło do naruszenia ww. przepisu.

Odnosząc się do zarzutu oddalenia wniosków dowodowych przez stronę, wskazać należy, iż organ pierwszej instancji w decyzji z 12 sierpnia 2022 r. uzasadnił wydane przez siebie postanowienie z 26 lipca 2022 r. i wyjaśnił, że:

- Inspekcja Handlowa nie jest uprawniona do kontroli jakości żywności,
- opinie klientów nie mają żadnego znaczenia dla nieprawidłowości stwierdzonych w toku kontroli przez Warmińsko – Mazurskiego WIIH,
- włączenie do materiału dowodowego akt ostatniej kontroli Warmińsko-Mazurskiego WIIH oddalono z uwagi, że od wejścia w życie ustawy o cenach organ pierwszej instancji nie prowadził innej kontroli strony w zakresie cen.

Organ drugiej instancji nie znalazł także podstaw aby stwierdzić, że Warmińsko – Mazurski WIIH naruszył art. 75 § 1 w związku z art. 78 § 2 a materiał dowodowy nie został wyczerpująco rozpatrzony.

Odnosząc się do argumentów strony postępowania przedłożonych w odwołaniu dotyczących naruszenia art. 7, 77 i 80 Kpa, Prezes UOKiK zauważa, że artykuły te określają zasady postępowania administracyjnego. Stanowią, one m.in., iż w toku postępowania organy administracji publicznej stoją na straży praworządności, podejmują wszelkie czynności niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy. Ponadto wskazują, że organ jest obowiązany przed wydaniem decyzji w sposób wyczerpujący zebrać i rozpatrzeć zebrany materiał dowodowy, zaś sprawa oceniana jest na podstawie całokształtu zgromadzonego materiału dowodowego. Z przepisów tych wynika m.in. tzw. zasada prawdy obiektywnej polegająca na zobowiązaniu organu do podejmowania wszelkich kroków, niezbędnych do ustalenia stanu faktycznego sprawy, który będzie zgodny ze stanem rzeczywistym.

W niniejszej sprawie strona postępowania zarzuca, że organ pierwszej instancji nie uwzględnił charakteru prowadzonej działalności gastronomicznej (sprzedaży na sztukę lub porcję nie zaś według wagi lub objętości), która powoduje, że zamieszczanie ceny jednostkowej nie zabezpiecza interesu konsumenta gdyż nie podlega weryfikacji przez niego zaś sporządzone przez stronę menu uwidacznia cenę w sposób jednoznaczny i niebudzący wątpliwości.

Prezes UOKiK uznaje ww. argumenty za bezpodstawne, w szczególności mając na uwadze zebrany materiał dowodowy w tym protokół kontroli wraz z załącznikami. Organ drugiej instancji uznaje go za w pełni wiarygodny, a tym samym materiał dowodowy, który w sprawie zebrano i oceniono, mógł stanowić podstawę do wydania decyzji. Prowadzona przez stronę działalność gospodarcza, wbrew jej twierdzeniom, nie posiada specyfiki, która uniemożliwiałaby uwidocznienie cen, zgodnie z obowiązującymi przepisami. Przepisy prawa nakładają na każdy podmiot prowadzący działalność usługową w zakresie gastronomii obowiązek uwidaczniania cen potraw w cenniku. Informacje te mają umożliwić konsumentom identyfikację ceny z potrawą lub wyrobem, w szczególności pełną nazwę potrawy lub wyrobu, pod którą jest on sprzedawany, oraz określenie ilości potrawy lub wyrobu, do których się odnosi. Ceny mogą być podawane za sztuki tylko w przypadku gdy są sprzedawane na sztuki, natomiast wszystkie wyroby sprzedawane według masy muszą być oznaczone ceną masę lub objętość potrawy lub wyrobu oferowanego konsumentowi.

Jak zauważył Wojewódzki Sąd Administracyjny w Krakowie w wyroku z dnia 15 czerwca 2015 r. I SA/Kr 747/15: w ramach prowadzonego postępowania administracyjnego organ jest obowiązany przestrzegać zasad ogólnych postępowania administracyjnego, w tym zasady dążenia do prawdy obiektywnej wyrażonej w art. 7 Kpa. Reguła ta została skonkretyzowana w art. 77 § 1 Kpa, zgodnie z którym, organ administracji publicznej zobowiązany jest w sposób wyczerpujący zebrać i rozpatrzeć cały materiał dowodowy. Jako dowolne należy traktować ustalenia faktyczne znajdujące wprawdzie potwierdzenie w materiale dowodowym,

ale niekompletnym, czy nie w pełni rozpatrzonym. Zarzut dowolności zostaje wykluczony ustaleniami dokonanymi w całokształcie materiału dowodowego (art. 80 Kpa), zgromadzonego i rozpatzonego w sposób wyczerpujący, a więc przy podjęciu wszelkich kroków niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego, jako warunku niezbędnego wydania decyzji o przekonującej treści. Powyższe ustalenia organu winny znaleźć odzwierciedlenie w uzasadnieniu decyzji i zawierać wskazanie faktów, które organ uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, oraz przyczyn, z powodu których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej.

Bez wątpienia stwierdzony stan faktyczny naruszył wymagania § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Rozwoju a co za tym idzie art. 4 ust. 1 ustawy o cenach, ponieważ nie uwidocznili ceny w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpiwości oraz umożliwiający porównanie cen.

Niezrealizowanie tego obowiązku, zgodnie z art. 6 ust. 1 ww. ustawy, powoduje nałożenie kary pieniężnej w wysokości do 20 000 zł. Przepis ten nakazuje zatem wojewódzkiemu inspektorowi Inspekcji Handlowej wymierzyć karę pieniężną podmiotowi, który nie wykonuje obowiązku określonego w ww. przepisach, choćby naruszenie prawa miało charakter jednostkowy, a w trakcie kontroli przystąpiono do wykonywania zaleceń inspektorów i na dzień wszczęcia postępowania wszystkie nieprawidłowości były wyeliminowane. Ustęp 3 tego artykułu stanowi natomiast iż, przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej uwzględnia się stopień naruszenia obowiązków oraz dotychczasową działalność przedsiębiorcy, a także wielkość obrotów i przychodu.

Prezes UOKiK wskazuje, że celem ustawy o cenach jest ochrona konsumenta oraz prawidłowa konkurencja między przedsiębiorcami. Informacja dotycząca gramatury potrawy wraz z ceną służy właściwemu poinformowaniu o nabywcy o tym za jaką ilość ma zapłacić daną należność, a także stwarza identyczne warunki dla podmiotów prowadzących działalność gospodarczą.

Wskazać w tym miejscu należy, że cechą charakterystyczną sankcji administracyjnej, a taką właśnie jest kara pieniężna nakładana na podstawie przepisów ustawy o cenach, jest jej automatyczne stosowanie wobec podmiotu ponoszącego przypisaną mu obiektywną odpowiedzialność za naruszenie ciążących na nim obowiązków. Samo zaś stwierdzenie – udowodnienie faktu braku właściwej informacji o ilość potrawy do której odnosi się cena, jest wystarczającą przesłanką do nałożenia kary pieniężnej. Nie ma przy tym znaczenia czy niedopełnienie obowiązku w określony sposób nastąpiło z winy (umyślnej czy nieumyślnej) danego podmiotu, czy też nie. Dodatkowo wskazać należy, że ustawa nie przewiduje możliwości badania przez organ Inspekcji Handlowej istnienia winy, bądź jej braku po stronie podmiotu, u którego ujawniono nieprawidłowości. Zatem samo stwierdzenie w wyniku kontroli, że określony podmiot nie zrealizował ciążącego na nim obowiązku ustawowego powoduje konieczność nałożenia kary pieniężnej, która jest karą administracyjną.

Skuteczność kary przejawia się w możliwości jej nałożenia i wyegzekwowania. Kara nałożona na podmiot musi także spełniać funkcję prewencyjną oraz dyscyplinująco-represyjną, tj. być ostrzeżeniem dla przedsiębiorcy, mającym na celu niedopuszczenie do powstania nieprawidłowości w przyszłości. Wymierzona kara powinna być przy tym proporcjonalna, to jest właściwa do osiągnięcia zakładanego celu, jakim jest zapewnienie, aby w obrocie dostępne były tylko towary i usługi opatrzone odpowiednimi informacjami na temat ich cen.

Wymierzając sankcję w niniejszej sprawie organ pierwszej instancji zasadnie posłużył się swobodnym uznaniem w granicach określonych prawem kryteriów oraz dopuszczalnych jej wysokości. Ustalając wysokość kary organ pierwszej instancji prawidłowo uwzględnił kryteria określone w art. 6 ust. 3 ustawy o cenach.

Mając na uwadze powyższe Prezes UOKiK uznaje, iż Warmińsko - Mazurski WIIH wydał decyzję zgodną z obowiązującym stanem prawnym przy uwzględnieniu ustawowych wytycznych wymiaru sankcji wskazanych w art. 6 ust. 3 ww. ustawy oraz wspomnianych wymogów ujętych w celach regulacji.

Wysokość kary pieniężnej ustalona na poziomie 600 zł jest, w ocenie organu drugiej instancji, kwotą optymalną realizującą zasady skutecznej i proporcjonalnej kary. Należy ponadto stwierdzić, iż przepisy ustawy o cenach stanowią, iż wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej nakłada karę pieniężną w wysokości do 20 000 zł.

Rozpatrując odwołanie Prezes UOKiK zbadał kwestię odstąpienia od nałożenia kary na podstawie art. 189 f § 1 pkt 1 Kpa.

Powyższy przepis wskazuje wprost jakie podstawowe przesłanki muszą zostać łącznie spełnione, aby organ mógł odstąpić od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestać na pouczeniu, gdy: waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa. W toku kontroli stwierdzono, że przy 86 pozycjach wymienionych w menu brak było podanej gramatury. Trudno zatem uznać, iż waga naruszenia jest znikoma. Strona usunęła stwierdzone nieprawidłowości, a zatem zaprzestała naruszania prawa. Aby mówić o spełnieniu tej przesłanki muszą wystąpić jej obydwa elementy łącznie, tj. naruszenie jest znikome a strona zaprzestała jego naruszenia. W tym przypadku wystąpiła tylko jedna z nich. Zatem, mając powyższe na uwadze Prezes UOKiK nie znajduje podstaw dla zastosowania art. 189f pkt § 1 pkt 1 Kpa.

Nie została spełniona również przesłanka z pkt 2 art. 189f § 1 Kpa, ponieważ nie była wydana przez inny uprawniony organ administracji publicznej prawomocna decyzja nakładająca na stronę za to samo zachowanie administracyjną karę pieniężną, jak również strona nie została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, czy też prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, a kara ta spełniałaby cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

Po przeanalizowaniu materiału dowodowego organ odwoławczy stwierdził, że w rozpatrywanej sprawie nie zaistniały również okoliczności, o których mowa w art. 189f § 2 Kpa. Okoliczności i waga naruszenia prawa nie budzą wątpliwości, co do istnienia przesłanek faktycznych uzasadniających nałożenie kary pieniężnej. Strona nie dopełniła obowiązków nałożonych na nią w art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach.

Mając powyższe na uwadze organ drugiej instancji nie znalazł podstaw do odstąpienia od nałożenia kary administracyjnej.

Jednocześnie organ drugiej instancji informuje, że w myśl art. 67a § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2021 r. poz.1540, z późn. zm.) organ, który nałożył karę – organ pierwszej instancji, na wniosek strony w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem strony lub interesem publicznym, może:

- 1) odroczyć termin płatności kary lub rozłożyć jej zapłatę na raty,

- 2) odroczyć lub rozłożyć na raty zapłatę zaległości wraz z odsetkami za zwłokę lub odsetki określone w decyzji,
- 3) umorzyć w całości lub w części zaległości, odsetki za zwłokę lub opłatę prolongacyjną.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje zaskarżoną decyzję w mocy. Należy przy tym podkreślić, że utrzymanie w mocy zaskarżonej decyzji jest konsekwencją dokonania przez organ drugiej instancji oceny, że decyzja organu pierwszej instancji była prawidłowa i co do istoty sprawy identyczna, jak decyzja podjęta przez organ drugiej instancji. Prezes UOKiK przychylił się tym samym do ustaleń poczynionych w toku postępowania przez organ pierwszej instancji oraz uznał, iż Warmińsko - Mazurski WIIH zasadnie nałożył na przedsiębiorcę, karę pieniężną w wysokości 600 zł (słownie: sześćset złotych), z tytułu naruszenia określonych w art. 4 ust. 1 ww. ustawy o cenach, obowiązku uwidaczniania cen towarów. Tym samym, decyzja Warmińsko - Mazurskiego WIIH z dnia 12 sierpnia 2022 r. o wymierzeniu kary pieniężnej powinna pozostać w obrocie prawnym.

Stosownie do art. 7 ust. 1 i 3 ustawy o cenach, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy uiścić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Olsztynie w terminie 7 dni od dnia, w którym decyzja o nałożeniu kary stanie się ostateczna.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu Ochrony i Konkurencji i Konsumentów orzekł jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie:

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy, zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
 - 1) do 10.000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
 - 2) ponad 10.000 zł do 50.000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
 - 3) ponad 50.000 zł do 100.000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1.500 zł;
 - 4) ponad 100.000 zł - 1 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2.000 zł i nie więcej niż 100.000 zł.
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądowoadministracyjnego.

Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.

4. Do należności pieniężnych w postaci kar pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2021 r. poz. 1540 ze zm.).

Z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Anna Janiszewska
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/